

Elektromosság egy óramutató hegyéből

Térdkalács méretű madár
Az ujjamon.

Gépiesen forgatja fejét,
Rád néz, aztán rám néz,
Aztán összezavarodik.
Aztán a térdkalácsomra
Gondolok.

Arcüregnyi mélykék
Légnyomásba simul,
Mint egy botladozó hajnal,
Amiben csak az idő ketyegése
Koppan a járomcsontomon.

Meg fog halni. Meg fog halni.
Most fogja megtudni, míg
Köztünk foszforeszkál.
Az idő, nem értem, miért érzi
Magát túl fontosnak,
Hiszen elektromosság nélkül
Nincs ember.

A képzelet egy nap majd kimerül,
De a valóság sosem
Marad fény nélkül.

Gyere, gyártsunk valamit, ami tud repülni!
Hm?